

TEATRE

El Bordell, molt soroll per res

TEXT: MARTA CARNICÉ
mcarnice@gmail.com

FOTOGRAFIES: TEATRE LLIURE DE BARCELONA

El Bordell

Autora: Lluïsa Cunillé
Direcció: Xavier Albertí
Intèrprets: Chantal Aimée, Mercè Arànega, Jordi Banacolocha, Jordi Dauder, Rubèn de Eguia, Enric Majó i Jordi Serrat.
Escenografia: Lluç Castells
Vestuari: María Araujo
Caracterització: Toni Santos
Il·luminació: Xavier Clot (a.a.i.)
So: Sila

Lluïsa Cunillé és una de les autores de teatre més actives dels últims anys a l'escena catalana. Des de l'estrena de la seva primera obra, *Rodeo*, Premi Calderón de la Barca 1991, Cunillé no ha deixat d'estrenar i publicar nous textos. I ja n'ha portat a escena una trentena. Es diu de Cunillé que és una de les dramaturgues més innovadores i interessants del teatre espanyol i català contemporanis i ha estat reconeguda, entre d'altres, amb el Premi Nacional de Teatre de la Generalitat de Catalunya i el Premi Lletra d'Or.

La seva relació amb el Teatre Lliure de Barcelona s'inicià el 2002 de la mà del director teatral Xavier Albertí. Han treballat plegats en diversos muntatges prou reconeguts com *Et diré sempre la veritat* (2002), *Occisió* (2005) o *El dúo de l'Africana* (2007). *El Bordell*, l'últim muntatge junts, també al Lliure, no assoleix, però, les ambiciosos expectatives marcades abans de l'estrena, quan es definia el text com "un retrat sòrdid, metàfora de l'Espanya desencantada que ens ha tocat viure". Desencantats sí que n'hem quedat els espectadors per un muntatge teatral que ho tenia tot a favor: un destacat elenc, una gran escenografia i una posada en escena al Teatre Lliure.

L'obra presenta diàlegs ambigus, secs i pretensiosos, sense cap mena d'atractiu i buits de contingut. La càrrega enigmàtica i els jocs d'ambigüitats del text, que converteixen l'obra en molt prometedora al principi, es va desdibuixant a mesura que avança l'acció, sense aportar res de nou, fins i tot quan arriba al final. D'aquí, el tedi i el desencís final que provoca *El bordell* entre el públic. A més, gairebé no es parla de política i l'espectador ha de sobreentendre i desxifrar diàlegs que no van més enllà del previsible.

El Bordell s'ha pogut veure a la sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure.

Jordi Dauder fa una interessant proposta del militar que simula el cop de Tejero. >

Interpretació desbordant d'un delirant Enric Majó en seu paper de transvestit.

La simplicitat d'un text ambiciós es veu parcialment compensada amb una escenografia cridanera que recrea un veritable bordell. Una barra, una pista de ball i un interessant lavabo són els espais on es recrea l'acció, amb el públic a banda i banda de l'escenari. Uns televisors, a més, projecten què passa dins del lavabo, mentre que uns trons ensordidors acaben de completar la posada en escena, que no aconsegueix immersir el públic dins de l'acció.

Vint-i-cinc anys després de l'intent de cop d'Estat del 23-F i la transició com a rerefons, sempre segons els seus creadors, diversos personatges es citen en un bordell de carretera, l'últim abans de creuar la frontera amb França, per commemorar un fracàs. Una nit molt especial per als tres amos de l'establiment: un expolític ara transvestit, un banquer i un militar. Tots ells mostraran el seu fracàs personal en aquest quart de segle. La filla del transvestit, professora d'institut que feia anys que no veia el seu pare, i el seu amant menor i amnèsic, s'erigeixen com a metàfora dels joves, que no coneixen el passat més recent i, per tant, que evidencien el fracàs de diverses generacions en la transmissió de memòria. Finalment, la Madame, l'únic personatge amb seny en aquesta casa de putes, canta totes les veritats, i el rei d'Espanya, el millor client del bordell que s'absté de participar en el negoci però que gaudeix de tots els serveis, acaben de completar l'elenc.

Uns personatges que recordarien l'esperpent de Valle-Inclán i que podrien ser shakespeareans en la seva definició, segons la mateixa autora. Estic d'acord amb l'esperpenticitat dels protagonistes.

Interpretació desbordant d'un delirant Enric Majó en seu paper de transvestit; de vegades, però, una mica feixuc. Esplèndida i brillant actuació la de Mercè Arànega, que encarna a la perfecció la Madame del bordell. Jordi Dauder fa una interessant proposta del militar que apareix en cadira de rodes i simula el cop de Tejero, com també Jordi Banacolocha, que encarna el banquer. Jordi Serrat, Chantal Aimée i Rubèn de Eguia fan una correcta interpretació, mancada de matisos, en els seus papers de rei d'Espanya, filla del transvestit i del jove amnèsic, respectivament.

Un vestuari, decadent i caspós, a càrrec de María Araujo, acaba de donar l'últim retoc a aquesta producció que s'ha pogut veure al la sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure durant el mes de novembre.

Esplèndida i brillant actuació la de Mercè Arànega, que encarna a Madame del bordell.

L'escenografia recrea un veritable bordell.